Karlsruhe september 2022

Verrassende ontmoetingen

Margriet Gosker

Het is intensief hier in Karlsruhe, het is inspirerend, het is hartverwarmend. Ik geniet vooral van de vele verrassende ontmoetingen met bekende en onbekende mensen. Iedereen die je spreekt is een interessante gesprekspartner. Daar liep ik zomaar de oud-secretaris-generaal van de Wereldraad Konrad Raiser en zijn vrouw Elisabeth tegen het lijf. Beiden hebben veel betekend voor de oecumene. Ze zijn nu op leeftijd, maar ze waren er en hun ogen sprankelden heel levenslustig .We kennen elkaar van vorige oecumenische bijeenkomsten. Dus blijde herkenning. Konrad schreef een aantal jaren geleden een voorwoord in mijn boek over vrede, maar dat was hij inmiddels vergeten. En Elisabeth heeft veel betekend voor de feministische beweging en het zelfbewustzijn en de positie van vrouwen in de oecumene.

Konrad Raiser

Daarna zag ik de rooms-katholieke kardinaal Kurt Koch wandelen op het Festplatz. Ik aarzelde even. Was hij het wel? Hij liep een beetje gebogen en in een gewoon zwart pak. Hij zag er niet uit als een kardinaal. Ja, hij was het inderdaad toch wel. En hij nam er de tijd voor om met mij te praten over het verzoek van Lutherse zijde om de opheffing van Luther's excommunicatie. Dat hoefde niet volgens hem, want Luther was gestorven en dus al van de excommunicatie bevrijd. Maar Luthers volgelingen dan? Die vallen toch ook onder de eeuwige banvloek? We kwamen er niet uit, Koch heeft een allervriendelijkste uitstraling en doet oecumenisch wat hij kan binnen de grenzen van zijn kerk. Ik ben dankbaar voor dit gesprek.

Kurt Koch

Je kunt op de Assemblee zomaar met iedereen praten. Er zijn nauwelijks drempels. Dat is het mooie er van. Prelaat of pope. Kirchenrätin of bisschop , iedereen is toegankelijk en tot gesprek bereid. Maar de meeste indruk op mij maakten de gesprekken met mensen uit getraumatiseerde landen. Momenteel ligt uiteraard de schaduw van de oorlog in Oekraïne over de Assemblee. Russische afgevaardigden zijn hier aanwezig, maar houden zich begrijpelijkerwijze tijdens de vergaderingen stil. Ik was speciaal naar de vergadering van alle Orthodoxen gegaan om er bij te zijn als er iets gezegd zou worden, maar dat was niet het geval. En het is mij tot nu toe niet gelukt in de wandelgangen met mensen uit Rusland te spreken.

Ik sprak daarna met een Oosters-Orthodoxe man uit Servië. Toen ik in Beograd was heb ik de wonden van de oorlog daar gezien, en de nog steeds kapotte gebouwen .Ik vroeg hem er naar. en ik vroeg hem ook hoe oud hij was toen die oorlog daar begon. Hij was toen een kind vaneen jaar of twaalf. Toen hij dat zei keek hij zo intens droevig. Het leek bijna of hij huilde. Hij zei me dat alle trauma's van die oorlog door deze oorlog nu weer helemaal heel heftig bij hem boven kwamen. Hij had het eigenlijk nooit goed verwerkt. Ik vroeg hem of hij priester was. Dat was hij inderdaad. Bisschop zelfs. Vond hij het prettig om bisschop te zijn? Dat moest je hem niet vragen, want dit ambt was een roeping. Ik knikte begrijpend. Hij leek me de juiste man op de juiste plaats.

Met de Servische bisschop Jovan Stanojevic

Toen ik even zat uit te blazen kwam er een prachtige Afrikaanse vrouw naast me zitten in een hoogrode jurk. De Afrikanen zijn in tegenstelling tot de Europeanen bijna allemaal in opvallend mooie kledij gestoken. Ze zag er trots en fier uit. We raakten in gesprek. Ze kwam uit Kenya maar was opgegroeid in Rwanda. Ik vroeg haar naar de genocide en ik schrok van haar antwoord. Ja, ze was een jong meisje, toen het daar in Rwanda helemaal mis was gegaan. En ja, ze was slachtoffer van verkrachting. "I was raped." En dat zei ze zomaar, alsof het niks was. Ze vertelde me, dat het heel heftig was geweest, maar dat ze gelukkig heel goede hulp had gekregen bij de verwerking van dit trauma en dat het haar nu heel goed ging. Ze was gelukkig getrouwd en haar geloof had haar enorm geholpen. "God is always with me.'' Ook tijdens de verkrachting? Ja, ook tijdens de verkrachting. Ik sta versteld. Wat een sterke vrouw.

Nog meer gesprekken met nog meer Afrikaanse vrouwen. Afrika is sterk vertegenwoordig op deze Assemblee. Nu was het een jongere vrouw, ook weer prachtig gekleed. We raakten in gesprek over huwelijk en gezin. We verschilden zo veel in leeftijd, dat ik gemakkelijk haar moeder had kunnen zijn. We zijn samen naar het avondgebed gegaan, dat elke avond plaats vindt in de Gebedstent op het terrein. De gebedstent is het centrale punt van de Assemblee. Op het moment dat we elkaar tijdens de viering de vrede van Christus wensten heb ik haar spontaan een moederlijke zegen gegeven. Ze was er zichtbaar door ontroerd. De volgende dag kreeg ik een E-mail van haar. “Dear Mommy, thank you for your blessing, it touched me so much. Shall we keep in touch?” Zo ben ik op 2 september 2022 toch nog weer een keertje moeder geworden.